

גריניץ'י

מאת: שי פיטובסקי

הדמויות:

אייזיק

קוצו

משה שולמן

גד

אם

איתי

מיכל

פרולוג

(שלוש בלילה. אישה יושבת על ספסל ציבורי. במה חשוכה רק ספוט עליה)

שלוש בלילה זו שעה מסתורית.

מצד אחד את קרובה לבוקר - ליום חדש, מצד שני רחוקה ממנו שנות אור.
השקט שיש בשעה הזאת לא קיים בשום זמן אחר, אפילו הצרצרים כבר ישנים
בשלוש בלילה.

בשלוש בלילה את הכי לבד שיש, זה רק את והדבר הזה (מסתכלת לשמיים).
בשלוש בלילה אנשים חולמים את החלומות הכי עמוקים שלהם, עפים למקומות
הרחוקים ביותר. מרחפים, צוללים, צוחקים, בוכים, צועקים...

כשדפקו לי בדלת בשלוש בלילה לא כל-כך הבנתי מה קורה.
הם מסרו לי את מה שמסרו והלכו. אני לא שאלתי כלום ולא אמרתי כלום,
פשוט התיישבתי וחיכיתי לבוקר.

מאז אותו יום אני מתעוררת כל לילה בשלוש,
יורדת למטה לגינה, מתיישבת על הספסל ומחכה לבוקר.
אני מסתכלת על חלונות הבתים ועוקבת אחרי החלומות שיוצאים משם.
אני שומרת עליהם ומשגיחה שאף אחד לא יפריע להם עם דפיקה בדלת.

כשמגיע הבוקר האנשים מתעוררים, תריסים נפתחים, קולות של ילדים.
אני עולה הביתה ובדרך אני פוגשת את השכנים שיוצאים לעבודה,
הם מחייכים אלי, ואני יודעת שזה חיוך שאומר תודה.

תמונה 1

(גריניץ' – משרד פקידותי אי שם בעולם. שולחן שני כיסאות, אופניים מחוברים לשולחן המחובר למחשב מאולתר, מגירות תלויות באוויר, תיקים)

איזיק (מחתיים תיקים): שישים, שישים, שישים, שישים, שישים, שישים.
סדרת שישים מסודרת.

קוצו: סדרה שישים מסודרת! (מוציא דף נייר ומתחיל לכתוב) שישים, שישים פילים
צעדו על מדרכה, פתאום אבוי היא נסדקה, שישים פילים...

איזיק: קוצו אתה מוכן להנמיד?

קוצו: עשרים פילים צעדו על מדרכה, פתאום בא גמד

איזיק: קוצו, אתה יודע מה הבעיה שלך?

קוצו: אני יודע.

איזיק (מגהק): טוב הגיע הזמן להזיז לחצות (ניגש אל האופניים).

קוצו: איזיק אולי אני אעשה את זה...

איזיק: אל תצחיק אותי. (עולה על האופניים)

קוצו (מפריע לו): חצות, האם יש עוד טעם לנסות, האם היום מתחלף כשהלילה מתקלף.

איזיק: קוצו למה שלא תלך לישון?

קוצו: למה שלא נשחק צימצים?

איזיק: מה צימצים עכשיו?

קוצו: משחק אחד ואני הולך לישון.

איזיק: מבטיח?

קוצו: מלה של משורר.

איזיק: או. קיי. אתה רוצה לפתוח?

קוצו: אתה.

איזיק: אתה.

קוצו: אני?

איזיק: אני.

קוצו: אתה

איזיק: אתה... (פאזזה) מה הצימצים של בית?

קוצו: כורסא

אייזיק : מה הצימצים של קלשון?

קוצו : דחליל

אייזיק : מה הצימצים של 17?

קוצו : שלוש עשרה.

אייזיק : מה הצימצים של קיפוד?

קוצו : סוליה

אייזיק : כמעט, ארובה.

קוצו : עוד פעם, אני ידעתי את זה.

אייזיק : הבטחת אחרון, עכשיו לישון. (קוצו הולך לישון, אייזיק עולה על האופניים.

קוצו ממלמל מתוך שינה "אני אלוף הצימצים, אני יותר טוב ממך וכו' אייזיק

מסיים וניגש להציץ בשירים של קוצו. המחשב מצפצף.)

אייזיק : קוצו! קוצו!

קוצו : מה?

אייזיק : קוצו בוא הנה. כתוב פה שיש לנו חריגת משך מטורפת,

תביא לי מהר את תיק 34252764

קוצו : לא נותנים למשורר לישון, זה הכי גרוע...איך אני יכול ליצור בתנאים האלה.

אייזיק : נו!

קוצו : איזה תיק?

אייזיק : 34252764

קוצו (ניגש) : יקוונני יפה

אייזיק : יפה ירקוני. אתה יודע שהיא בחריגת משך של 41 שנה! היא חיה 41 שנה

יותר ממה שנתנו לה?

קוצו : באמת?

אייזיק : קוצו, מישהו פה תיקן עם טיפקס (קוצו מעיף את הטיפקס לרצפה)

קוצו : פורץ! היה כאן פורץ! תפעיל את האזעקה.

אייזיק : איזה אזעקה?

קוצו : צלצל בפעמונים?

אייזיק : איזה פעמונים?

קוצו : טוב אני לוקח תביעות אצבעות מהדלתות.

אייזיק : קוצו, אני רוצה להזכיר לך שאין כאן דלתות.

קוצו : אין כאן דלתות! אני נחנק!

אייזיק : אולי זה היה מעריץ אלמוני? איזה משורר מיוסר אה...? מה אתה אומר?

קוצו (נשבר) : אני חייב שהיא תישאר בחיים! היא משוררת דגולה.

אייזיק : אין בעיה, אתה יודע מה זה אומר... נצטרך להוריד מהסדרה הבאה.

קוצו : אמרת לי לשים אותם בהמתנה 72 שעות.
 אייזיק : מה פתאום 72? ממתני אנחנו שמים בהמתנה אחרי דייט ראשון ל 72?
 קוצו : אז לכמה?
 אייזיק : 48 בשביל מה עשינו ספר חוקים?
 קוצו (מדפדף) : לא כתוב.
 אייזיק : מה לא כתוב, עמוד 300 סעיף 22 ב'. מתחת ל"איחור אופנתי 20 דקות".
 קוצו : בבקשה! שיחת טלפון אחרי דייט ראשון... 72 ... אני יודע שזה 48!
 אייזיק : אז למה שינית?
 קוצו : ככה הם ירצו אחד את השני, הם יפתחו תשוקות.
 אייזיק : קוצו, אתה לא יכול לשנות על דעת עצמך, זה לא עובד ככה, יש חוקים,
 לא למדת לקח?
 קוצו : אתה לא מבין כלום!
 אייזיק : זאת פעם אחרונה שאתה עושה את זה. תזכיר לי לפצות אותם.
 קוצו : בורג!

(איתי ומיכל יושבים על כיסאות. כל אחד אוחז בטלפון)

מיכל: אני כבר שכחתי ממך. תתקשר, לא תתקשר זה כבר לא מעניין אותי.

איתי: אבל הדייט היה מעולה.

מיכל: אבל עברו כבר 72 שעות.

איתי: אם הייתי מתקשר אתמול אוטומטית הייתי נמחק, ככה אתן הבנות,

בהתחלה רוצות ספייס, אח"כ עוברות לגור בורידים שלנו!

מיכל: תתקשר, לא תתקשר... ממש לא מעניין אותי.

איתי (מחייג ומנתק): למה אני צריך תמיד לעשות את הצעד?

מיכל: אתה מחכה שאני אתקשר?

איתי: שבע ספרות, מה קשה לך?

מיכל: איפה... אתה בטח בים עכשיו עם שתי בחורות בכל צד.

איתי: אוכלת ארטיק אננס וכל הגברים עם הלשון בחוץ.

מיכל: בן

שניהם ביחד: זונה!

איתי: ידעתי שאת מוזרה.

מיכל: קלטתי אותך מהשניה הראשונה. איך כל המוזרים האלה תמיד אלי נדבקים.

איתי: מה ביקשתי, פעם אחת מישהי נורמלית?

מיכל: מישהו אמיתי, בלי משחקים.

איתי: תבואי, תדפקי בדלת ותחייכי.

מיכל: אחד, אין אחד כזה?

איתי: כל-כך הרבה זמן לא חיבקתי מישהי באמת.

מיכל: נמאס לי כבר כל לילה ללכת לישון, להגיד לילה טוב ושאף אחד לא יענה.

(שניהם פתאום מחייגים)

איתי: תפוס.

מיכל: נו בטח, מדבר כבר עם מישהי אחרת, נורמלית.

איתי: את לא מפסידה אף רגע אה?

מיכל: אתה בטח תתחתן איתה. כל מי שיוצא איתי פוגש אח"כ מישהי ומתחתן

איתה, להל"ן קרש קפיצה.

איתי: אני כבר שכחתי ממנך

מיכל: תתקשר, לא תתקשר זה כבר ממש לא מעניין אותי...

תמונה 3

(איזיק מנקה את האופניים, קוצו צוחק)

איזיק: מה מצחיק?

קוצו: כלום.

איזיק: אתה מוכן להגיד לי כבר מה מצחיק?

קוצו: שהם עוד לא עלו על זה.

איזיק: על מה?

קוצו: שמספר תעודת הזהות שלהם זה מספר השעות שהם יחיו.

איזיק: הכל עניין של תשומת לב.

קוצו: איזיק, תן לי חרוז?

איזיק: למה?

קוצו: סתם, חרוז.

איזיק: מה?

קוצו: סתם חרוז.

איזיק: אין כזה דבר סתם חרוז.

קוצו: למה לא? למה חרוז צריך תמיד להיות קשור למשהו?

איזיק: קוצו, מה אתה רוצה?

קוצו: איזיק, אתה יודע מה הבעיה שלך? שאתה בלוק.

איזיק: כדימוי?

קוצו: כממשי. אומרים לו חרוז ישר מחפש למה.

איזיק: קוצו תעשה לי טובה, תעזוב אותי בשקט

קוצו: או! שקט! זה חרוז, אתה רואה שאתה יכול.

איזיק (מצביע לעבר מצלמה, כאילו מישהו מסתכל עליהם): קוצו!

קוצו (הולך לאחת המגירות, מוציא בובה). טאגורי, מה קורה חמוד? איך היה בגן?

איך עושה גירפה? נכון, עם האוזניים, איזה חמוד. מה?

(לאיזיק בקול של הבובה) דוד איזיק, דוד איזיק... (לבובה) אתה רוצה שאני אגיד

לו? אתה מתבייש? איזיק, טאגורי רוצה לעלות על האופניים.

איזיק: אל תבלבל לי במוח.

(קוצו מתחיל לבכות בשם הבובה "הוא איש רע! למה הוא עושה לי את זה!")

איזיק (מבחין במצלמה): קוצו! (קוצו מסתיר את הבובה) אתה קולט שכמעט נתפסנו

בגללך!

קוצו(מניק אותו): תפסיק לצעוק ליד הילד. הוא יגדל עם הפרעות בגללך!

(צליל של פעמון)

איזיק : הגיע דואר, תבדוק ממי זה.

קוצו : אני עסוק.

איזיק : קוצו.

קוצו : איזיק!

קוצו (ניגש לבדוק) : זה שום דבר.

איזיק : קוצו, ממי המכתב?

קוצו : זה אישי מ...נהלה,

איזיק : נהלה?

קוצו : סתם מישהי שנתתי לה את השם באמצע הלילה.

איזיק : קוצו המכתב! (מסתכל) הנהלה!

קוצו : הנהלה?

איזיק : קוצו זה מכתב מהנהלה.

קוצו : מכתב מהנהלה...

איזיק (פותח) : "גריניץ' שלום, אנו מכריזים על סוף תקופה.

אנו מזכירים לכם שזו סוף תקופה שביעית במספר, ומקווים שתעמדו בביקורת

כנדרש ותמנעו מתקלות. בהצלחה, הנהלה." אני לא מאמין.

קוצו : מה יש להאמין?

איזיק : סוף תקופה. קוצו, תקשיב לי טוב, מעכשיו העניינים נכנסים פה לסדר

מופתי. אין יותר צימצים, אין משחקים ואין חרוזים, עבודה.

קוצו : מה אתה כזה לחוץ? כבר עברנו הרבה סופי תקופות?

איזיק : אני לא רוצה שיקרה לנו מה שקרה בפעם שעברה (מצביע לעבר מגירה

שרופה) ראית איך הם רמזו לנו "תמנעו מתקלות". אני רוצה מעכשיו סדר!

אני מבקש ממך. תעשה את זה בשבילי.

קוצו(בציניות) : בשבילך, בשבילך.

(צלצול דואר)

איזיק : תראה ממי זה?

קוצו : מכתב בקשה?

איזיק : אין לנו זמן לזה עכשיו!

קוצו : איתי בשם גד.

איזיק : מה הוא רוצה?

קוצו : הוא אומר שנמאס לו לחכות.

תמונה 4

(תחנת אוטובוס. גד יושב עם זר פרחים, סאונד אוטובוס. נכנס משה שולמן)

משה : סליחה מה השעה?

גד : רבע ל

משה : האוטובוס עבר?

גד : הרגע.

משה : שיט.

גד : יבוא אחר, ככה זה. אתה מהשכונה?

משה : לא.

גד : ידעתי.

משה : מתי מגיע הבא?

גד : דויד? עוד שתים עשרה דקות.

משה : יש פה מוניות?

גד : יש בסוף הרחוב אבל הם עכשיו באסיפה. שב, מה איתך?

משה : אני ממהר.

גד : סטודנט?

משה : בערך, עשיתי עכשיו בדיוק מבחנים. (בוזז אותו)

גד (מוציא שקית שלווה) : שלווה?

משה : לא תודה.

(פאוזה)

גד : מחכה למישהי.

משה : סחלבים יפים.

גד : נרקיסים, היא אוהבת נרקיסים. רוצה להריח?

משה : לא תודה.

גד : חבל זה ריח טוב. (פאוזה)

גד : קבענו ברבע ל... קצת מאחרת לא נורא, איחור אופנתי אתה יודע. גם יש פקקים.

משה : נכון.

גד : גם תלוי מאיפה אתה בא, חבל לא עלתה על כביש שש.

משה : תגידי לי אתה בטוח שקבעתם עכשיו? כי אני ראיתי אותך גם מקודם.

גד : כן היא אמרה רבע ל

משה : רבע למה?
 גד : לא אמרה,
 משה : מה זה לא אמרה
 גד : שכחה.
 משה : שכחה?
 גד : כן, לך זה לא קורה?
 משה : ששוכחים? בטח קורה.
 גד : נו אז מה העניין?
 משה : אין עניין. (פאזזה)
 גד : אמרת משהו?
 משה : לא. (פאזזה) מתי פגשת אותה?
 גד : לפני... חודש.
 משה : חודש?
 גד : וחצי.
 משה : אתה רציני?
 גד : אתה רואה שכן.
 משה : אתה רוצה להגיד שחודש וחצי אתה...
 גד : רק ברבע ל
 משה : רגע, אני רוצה להבין, אתה בא לפה כל רבע ל?
 גד : מה פתאום, רק בשעות שיש אוטובוסים, אני לא משוגע.
 משה : זאת אומרת מרבע לשש בבוקר עד רבע לשתים עשרה בלילה?
 גד : אני גר קרוב.
 משה : אהבה.
 גד : מה אתה יודע.
 (סאונד של אוטובוס)
 משה : טוב, היה נעים לפגוש אותך.
 גד : גד.
 משה : מה?
 גד : גד, זה השם שלי.
 משה : נעים מאוד, משה שולמן. אני מניח שעוד ניפגש פה אה?
 גד : רק ברבע ל.

תמונה 5

קוצו : מה לעשות עם המכתב?
 אייזיק : שום דבר.
 קוצו : לא נעזור לו?
 אייזיק : קוצו!
 קוצו : אני מוריד לו זמן המתנה ומוסיף לו זמן זוגיות.
 (אייזיק חוטף את המכתב וקורע אותו)
 קוצו : אייזיק מה קורה לך?
 אייזיק : אתה משגע אותי.
 קוצו (מצביע על מצחו) : יש לך קמט חדש.
 אייזיק : קוצו מה אתה רוצה?
 קוצו : או! שאלה מצוינת, אני אגיד לך מה אני רוצה.
 אני רוצה שתסביר לי למה אתה כל-כך לחוץ.
 אייזיק : אני לא רוצה שיהיו תקלות, אתה זוכר מה קרה לנו בסוף תקופה קודמת
 (מצביע לעבר המגירה השרופה)
 קוצו : נשרפו תיקים.
 אייזיק : שישה מליון. ולמה נשרפו תיקים? כי קוצו המשורר החליט באמצע הלילה
 שבא לו לכתוב שיר,
 קוצו : פאומה, היתה לי השראה.
 אייזיק : אז המשורר קם, הדליק נר והתחיל לחפש לו דפים במגירות.
 קוצו : אם לא היית מתעורר פתאום וצועק שום דבר לא היה קורה.
 אייזיק : אה אז עכשיו אני אשם?
 קוצו : נו בטח, הפחדת את הנר אז הוא נפל.
 אייזיק : מה אתה רוצה? שיזרקו אותנו מפה, זה מה שאתה רוצה? נמאס לך?
 זה העניין?
 קוצו : או! עכשיו אתה מדבר. האם נמאס לי? או אולי נמאס לך,
 או אולי נמאס להם!
 אייזיק : על מה אתה מדבר?
 קוצו : על מה שיש לי בתחתונים.
 אייזיק : מה?
 קוצו : בדיוק על זה. אייזיק, אני רוצה להראות לך מה יש לי בתחתונים.
 אייזיק : לא תודה.

קוצו : זה לא לשיקולך, זה חייב לצאת החוצה. אני סוחב את זה איתי 1473 שנה.
 למען האמת זה שייך לך. אייזיק אני רוצה להראות לך את המכתב הזה.
 אייזיק : אתה לא נורמלי.
 קוצו : "אייזיק היקר, רצינו לחזק את ידך על עבודתך המסורה ולשתף אותך
 בתוכניות של ההנהלה. בתום התקופה השביעית, יתבצע נוהל סוף עידן.
 אם כל התקופות יעברו חלק, ואתה אייזיק תדאג שבכל סוף תקופה הדוחו"ת יהיו
 מאוזנים, אתה תקודם להנהלה! בהצלה ההנהלה. נ.ב בנוגע לשותפך קוצו, לא נוכל
 לקדם אותו עקב אופיו התזזיתי/ מרדני ולכן נאלץ להיפטר ממנו ולהשליכו למטה.
 אנחנו מבקשים לשמור את המכתב הזה במקום בטוח. ההנהלה."
 (מחזיר לתחתונים) אתה יכול להיות רגוע, אין יותר בטוח משם.
 אייזיק : איך זה הגיע אליך?
 קוצו : טקסטים נדבקים למשורר כמו ציפורים למנוע של מטוס.
 עכשיו תגיד לי שאתה לא לחוץ.
 אייזיק : אני לא לחוץ.
 קוצו : בוגד!
 אייזיק : קוצו, אף אחד לא הולך להיפטר ממך.
 קוצו : שחור על גבי לבן.
 אייזיק : קוצו תקשיב לי רגע (המחשב מצפצף)
 קוצו : אני עסוק! בוא נראה... איתי ומיכל, אייזיק מה זה?
 אייזיק : מה מה זה? זה בגללך, הייתי צריך לפצות אותם בגלל הטעויות שלך!
 קוצו : אז נתת להם 80 שעות זוגיות רצפות?
 אייזיק : לפי סעיף פיצויים שלוש מאות ב'.
 קוצו : אתה ממש לא מבין כלום... בורג.

תמונה 6

(איתי ומיכל נכנסים, העיניים של מיכל מכוסות, איתי מוביל אותה.)
 מיכל : לא דיברנו על משהו סולידי היום?
 איתי : אין יותר סולידי מזה.
 מיכל : לפני שבוע לקחת אותי לגג של כנסיה, שלשום טיפסנו על סוכת מציל,
 מה עוד אני שואלת? (מוריד לה את הכיסוי, היא מסתכלת סביב) גן...?
 איתי : חיות.

מיכל: חיות?

איתי: ספארי.

מיכל: אתה צוחק? פיקניק בספארי? בלילה?

איתי: הכי כיף בלילה, בלילה משחררים את האריות את הנמרים, הנה קוף!

סתם אני צוחק.

מיכל: איך נכנסנו לכאן?

איתי: חבר שלי עובד בכלוב של הפילים...

מיכל: פילים... הגדולים עם החדק...?

איתי: יפה.

מיכל: מה זה שם?

איתי: האגם של ההיפופוטמים. אל תדאגי הם ישנים עכשיו.

מיכל: אתה מטורף. אני מרגישה כמו... סימבה.

(איתי מתחיל לשיר in the jungle היא מנסה להשתיק אותו)

איתי: תגידי, איך זה שתפסתי אותך ככה לבד, בטח מתחילים איתך בלי סוף.

מיכל: רק המוזרים.

איתי: תודה.

מיכל: מוזרים באמת. אוי היה אחד לפני חודש וחצי, ישבתי בתחנת אוטובוס הוא

פתאום ניגש אלי, הסתכל לי בעיניים ואמר לי "אני חייב לראות אותך שוב, מתי אני

יכול לראות אותך שוב?" אז אמרתי לו "ברבע ל..."

איתי: נו ו...

מיכל: וזהו הגיע האוטובוס ונסעתי.

איתי: מה רבע ל... רבע למה?

חורה: הוא לא שאל, אז לא אמרתי. (צוחקים, איתי מוציא קופסא)

מיכל: מה זה?

איתי: תפתחי תראי. (פותחת)

מיכל: עוגת שוקולד?

איתי: אני הכנתי.

מיכל: מזל טוב?

איתי: שבועיים ביחד.

מיכל: מה אני אעשה איתך?

איתי: מה? (בא לנשק אותה, האופניים נתקעות, הם freeze)

איזיק: קוצו תביא לי שמן.

קוצו : תקח לבד
 אייזיק : קוצו אני באמצע סיבוב.
 קוצו : ההנהלה שלך אפילו לשרשרת חדשה לא יכולה לדאוג...?
 (אייזיק מצליח)

איתי : מה קרה?
 מיכל : כלום.
 איתי : מה כלום?
 מיכל : לא יודעת, אני מפחדת.
 איתי : מהג'רפות?
 מיכל : אני מרגישה שזה מתקדם לי קצת יותר מדי מהר.
 איתי : מהר..
 מיכל : אני צריכה קצת יותר זמן זה הכל.
 איתי : אני מבין (לוקח את העוגה, היא תופסת אותו)
 מיכל : איתי
 איתי : ככה אני מתנהג שטוב לי, מה לעשות, טוב לי איתך.
 מיכל : עזוב אני מפגרת, סימבלה, בוא לפה.
 איתי : חיה מוזרה.
 מיכל : ג'ירפה?
 איתי : אנחנו.
 (מתנשקים)

תמונה 7

אייזיק : קוצו, אני לא ויתרתי עליך.
 קוצו : נכון, זו ההנהלה, אתה רק לא סיפרת לי.
 אייזיק : למה אתה חושב אני מציק לך שתעבוד כמו שצריך?
 קוצו : כדי שאתה תוכל להתקדם להנהלה.
 אייזיק : כדי שהם יראו שאתה בסדר. לא רק תזזיתי שלש מרדני.
 קוצו : אתה קשקשן שלש חנפן.
 אייזיק : אני החזרתי להם מכתב, וביקשתי שיתנו לך צ'אנס.

קוצו : למה שתעשה את זה?
 אייזיק : מה אני אעשה שם בלעדך, עם מי אני אשחק צימצים, מי ישעשע אותי,
 אנחנו צוות קוצו.
 קוצו : באמת?
 אייזיק : באמת.
 קוצו : אתה לא סתם אומר?
 אייזיק : מה פתאום, תקשיב קוצו, בוא ניתן פוש אחרון ונעבור את זה,
 הם לא יפרידו בינינו.
 קוצו : אתה יודע מה הורג אותי אייזיק, שאתה בלוק.
 אייזיק : שוב פעם בלוק.
 קוצו : למה אתה כל-כך מפחד מההנהלה? מי זאת ההנהלה?
 אייזיק : אתה מתחיל שוב.
 קוצו : אתה לא רואה איך הם שולטים בך.
 אייזיק : הם לא שולטים בי.
 קוצו : איך הגעת לכאן אייזיק?
 אייזיק : אני לא זוכר.
 קוצו : אתה לא יודע.
 אייזיק : זה שאני לא זוכר לא אומר שאני לא יודע.
 קוצו : מתי נולדת? מי קצב לך את הזמן? אולי אתה יכול למות כל רגע?
 אייזיק : אל תדבר שטויות.
 קוצו : למה שטויות אייזיק. איך נולדת?
 אייזיק : כמו כולם.
 קוצו : אז למה אין לך פופיק. אף פעם לא חשבת על זה שאין לנו פופיק. (מרים את
 החולצה שלו, הם מקבלים שוק חשמלי)
 קוצו : אתה רואה.
 אייזיק : מה אני רואה מה?
 קוצו : אתה לא בנוי לשאול את השאלות האלה, הם לא יצרו אותך ככה.
 אתה מוגבל. ובגלל זה, הם רוצים להיפטר ממני, הם יודעים שאני יודע.
 אייזיק : מה אתה יודע?
 קוצו : אני אגיד לך מה אני יודע.
 אייזיק : נו אני מחכה. אולי פעם אחת תגיד לי מה אתה יודע.
 קוצו : הכוח נמצא אצלנו. (מצביע על האופניים) ובמקום שהם ישלטו בנו אנחנו
 יכולים לשלוט בהם. הגלגל צריך להסתובב. אייזיק, אמרת שאנחנו צוות נכון?
 אייזיק : חס וחלילה.

קוצו : בורג מסובבים אותך אתה לא רואה?
 אייזיק : מה שאני רואה שאתה מנסה לסובב אותי, זה מה שאני רואה.
 עכשיו תעשה לי טובה, בוא נחזור לעבודה! (צליל דואר)
 קוצו : אני עסוק. מכתבי תלונה, גד ומשה שולמן...

תמונה 8

(משה שולמן בבית קברות, מדבר לקבר)

היי אבא,

מזל טוב, יש לך ימולדת היום אתה בן 65. אתה סוף סוף יכול לצאת לפנסיה כמו שחלמת, לנוח מהעבודה, לטייל בעולם, להתחיל לחיות...
 הבאתי לך את היין הצרפתי הזה זוכר? כן, זה שכל פעם רצית לקנות אבל בסוף ויתרת כי הוא יקר מדי, אז הנה בבקשה (מניח יין), לחיים.
 אתה יודע, אני חושב עליך המון, יש לי כל-כך הרבה לספר לך.
 אני כל הזמן נזכר בימים האלה שהיית מעיר אותי לבוא לעבוד איתך ואני הייתי עושה הכל כדי להמשיך לישון... אם זה היה היום אבא הייתי קם כמו קפיץ.

אני נזכר איך בתיכון היית מדבר עם המורים בשבלי שיתנו לי עוד צ'אנס,
 ובצבא, איך כל בוקר דאגת שאני אגיע בזמן לבסיס...
 "משה איפה הראש לך? אתה תהיה בנאדם שמעת, לא כמו אבא שלך,
 אתה תלמד ויהיה לך מקצוע."
 בפעם האחרונה שראיתי אותך היית כבר ממש חלש.
 וגם אז לא הפסקת לדאוג לבן הקטן שלך. התעקשת שאני אסע לעשות את המבחנים
 לאוניברסיטה, אבל אני לא רציתי, רציתי להשאר איתך, אבל אתה איכשהו הצלחת
 לשכנע אותי שהכל יהיה בסדר, ששום דבר לא יקרה, שאני רק אסע ואחזור.
 אני פספסתי את האוטובוס כמו תמיד, ואסנת התקשרה והתקשרה אבל הפלאפון
 לא היה עלי. כשהגעתי אתה כבר...
 פספסתי אותך בדקה, היית מאמין?

אני לא יודע ממי אפשר לבקש, אבל אם יש מישהו כזה, אז אני רוצה רק את הדקה
 הזאת שאיחרתי, דקה לא יותר, 60 שניות. שאני אוכל לחבק אותך, לבכות איתך,
 ולהגיד לך את מה שלא אמרתי לך אף פעם: שאני אוהב אותך.
 (מוציא מעטפה) ודרך אגב, התקבלתי ללימודים (יוצא)

תמונה 9

(בית חולים, אישה על כיסא, צמח, גד נכנס. זאת יכולה להיות אותה שחקנית
 שמשחקת את מיכל)

היי, מה שלומך? התגעגעת אליך, לא נפגשנו כבר כמה שבועות...
 הרופאים סיפרו לי שהשבוע הזזת קצת את העיניים,
 זה ממש שימח אותי. קניתי לך נעליים חדשות, אדומות כמו שאת אוהבת,
 (מראה לה אותן) יפות לו? אני חיכיתי חודש בשבילן כי לא היה במידה שלך.
 הנה, אני אשים לך... את אוהבת אותן נכון?
 אה, את לא תאמיני, יצא השבוע דיסק חדש, נחשי של מי? לאונרד כהן,
 (שם לה אוזניות). את זוכרת מתי שמענו אותו פעם ראשונה, בטיול ההוא שעשינו
 בצפון, חרשנו עליו שבוע שלם.

אצלי הכל כרגיל חוץ מ... לפני חודש ישבתי בתחנת אוטובוס, את יודעת, ליד הבית שלי, ופתאום משום מקום הופיעה מישהי ש... דומה לך, אבל ממש דומה לך. את לא מאמינה, השיער, השפתיים, אפילו העיניים. אני קפאתי, לא יכלתי לזוז. היא התיישבה לידי וחייכה, וזה היה לרגע כאילו הכל כרגיל, כאילו שנינו ביחד כמו פעם לפני... פתאום הבנתי כמה אני מתגעגע לקול שלך, לגוף שלך, לחיוך שלך. אני לא ידעתי מה להגיד לה, אבל ידעתי שאני חייב להגיד משהו. בסוף פשוט אמרתי לה שאני נורא אשמח לפגוש אותה שוב. היא חייכה, ואמרה שנוכל להיפגש ברבע ל... ואז עלתה לאוטובוס ונסעה. אני כל הזמן שואל את עצמי למה זה קרה לנו? (מסתכל בשעון, ויוצא איתה)

תמונה 10

(צפצוף מחשב)

אייזיק: קוצו מה זה, יש פה עשרה תיקים שחתכו להם את הזמן זוגיות. קוצו: אני חתכתי.

אייזיק: מה?

קוצו: סתם, טסט קטן, להוכיח לך שלהנהלה לא אכפת.

אייזיק: תגיד לי, אתה בכוח רוצה שיזרקו אותך למטה?

קוצו: לא.

אייזיק: אז כדאי שתתחיל להתאפס על עצמך!

תמונה 11

(איתי יושב במסעדה ומחכה, נכנסת מיכל)

מיכל : אני שונאת את העיר הזאת, פעם הבאה אני מתקשרת לחולדאי שיבוא לחפש לי חנייה. הזמנת משהו?
 איתי : רק סלט בינתיים.
 מיכל : מה אני אוכל?
 איתי : מה בא לך?
 מיכל : לא יודעת. טוב, נאכל ביחד.
 איתי : תזמיני לך עוד סלט.
 מיכל : בשביל מה? נאכל ביחד. (למלצר) סליחה, אפשר עוד מזלג?
 (לאיתי) אהה, הייתי בעירייה היום, סידרתי לך את מה שביקשת.
 איתי : את מלכה.
 מיכל : וגם חידשתי לך את הביטוח לטוסטוס.
 איתי : ביטוח לטוסטוס?
 מיכל : כן, אתה כבר שנה נוסע בלי ביטוח. מה נשתה?
 איתי : תפוזים,
 מיכל : ביחד?
 איתי (בציניות) : למה לא... שנה בלי תוקף?
 מיכל : אתה יודע, אני כל פעם שואלת את עצמי איך אתה מסתדר בעבודה,
 אתה כזה עפיפון.
 איתי : אין לי ברירה.
 מיכל : זאת אומרת שאיתי יש לך ברירה?
 איתי : יפה לך הומור. (פאזזה)
 מיכל : איך הסלט?
 איתי : מעולה. מה התחלת לספר לי בטלפון?
 מיכל : אה, רונית התקשרה.
 איתי : מה היא רוצה?
 מיכל : היא צריכה תשובה עד היום בערב אם אני נשארת או עוזבת את הדירה.
 היא אמרה לי שאם אני לא מחזירה לה תשובה היום, היא כבר לא תספיק למצוא
 מישהי במקומי עד תחילת החודש.
 איתי : שכחתי מזה לגמרי.
 מיכל : משכתי אותה עד הקצה, כבר לא נעים לי.
 איתי : אני...
 מיכל : אני לא רוצה ללחוץ עליך, אבל העיקר שנחליט וניתן לה תשובה,
 כן כן לא לא, מה שתחליט יהיה בסדר.
 איתי : אני מת שנעבור לגור ביחד.

מיכל : באמת?
 איתי : כן, אני באמת רוצה.
 מיכל : איזה כיף לי..
 איתי : העניין הוא שאני לא כל-כך יכול.
 מיכל : למה?
 איתי : נרשמתי בסוף לבצלאל
 מיכל : מה? מתי?
 איתי : לפני שבוע.
 מיכל : מה זאת אומרת?
 איתי : את זוכרת שנסעתי לראות שם תערוכה, אז פשוט ברגע מסויים החלטתי
 להרשם ופשוט נרשמתי במקום. הרגשתי שאם אני לא עושה את זה באותו רגע
 זה כבר לא יקרה. (מיכל לוקחת את הדברים שלה בכעס וקמה)
 איתי : חכי רגע.
 מיכל : תעשה לי טובה, אני רוצה ללכת.
 איתי : דברי.
 מיכל : אין לי כבר כוח אליך.
 איתי : אני לא התכוונתי שזה יצא ככה.
 מיכל : זה יצא מאוד ככה! שבוע! שבוע שלם! אין לך בושה תגיד,
 למה לא סיפרת לי?
 איתי : פחדתי.
 מיכל : ממה פחדת בדיוק?
 איתי : בדיוק מזה.
 מיכל : בוא נודה בזה - אתה לא רואה אותי ממטר! אתה לא משתין לכיוון שלי, אני
 בשבילך סדרנית, לא יותר, סדרנית עלובה בהצגה של החיים שלך.
 איתי : אולי תפסיקי כבר עם הדרמות האלו.
 חוץ מזה שכבר דיברנו על זה עשרות פעמים שאולי אני ארשם.
 מיכל : כן, גם דיברנו על זה שאולי פעם אחת תשתף אותי במשהו.
 אני חברה שלך לעזאזל, לא פקידה! תפסיק להתרכז בעצמך כל הזמן,
 יש עולם מעבר לפוני שלך!
 איתי : אני חייב אויר!
 מיכל : מה?
 איתי : אני לא יכול יותר, חייב אויר.
 מיכל : או, סוף סוף ניצנים של רגשות, סליחה יש כאן רופא?
 איתי : אולי תפסיקי!

מיכל : רצית אויר לא?

איתי : אני באמת נחנק.

מיכל : ממה?

איתי : ממה? מכל הביחד הזה שלך. ביחד באוכל, בחוויות, במחשבות,

אפילו בחלומות את רוצה שנהיה ביחד. את חייבת להרפות קצת.

מיכל (סוטרת לו, מתחילה לבכות).

איתי : את בוכה?

מיכל : מה אתה רוצה ממני?

איתי : אני לא התכוונתי שזה יצא ככה.

מיכל : תפסיק כבר עם ה"לא התכוונתי" הפתאטי הזה שלך!

פעם אחת תתכוון למשהו אלוהים, תדבר : הסיפור עם ירושלים זה כיסוי לזה שאתה

צריך אויר.

איתי : את יודעת איזה אויר יש שם? הלו אני צוחק.

מיכל : אני לא בדיוק במצברוח הנכון.

איתי : אני באמת רוצה ללמוד שם, תמיד רציתי, זה לא קשור...

ואולי זה כן קשור אני כבר לא יודע.

מיכל : בוא נודה בזה, אתה אף פעם לא רצית שנעבור לגור ביחד.

איתי : זה לא נכון. אנחנו נגור ביחד, את תראי אין לי ספק. אני רק מפחד שאם נעשה

את זה עכשיו זאת תהיה טעות ומשהו יהרס, זה פשוט עניין של טיימינג.

מלצר : תפוזים?

איתי : תודה. את רואה - טיימינג.

מיכל : אתה אוהב אותי?

איתי (למלצר) : אפשר חשבון.

תמונה 12

(אייזיק ישן ממלמל מתוך שינה, מסתובב כמו בורג)

קוצו : כמה פעמים אפשר לסובב בורג? איך אפשר לסובב בורג לצד שני?

(קוצו מחייך הולך למחשב ומתקתק)

(אייזיק מתעורר)

קוצו : מה קרה?

אייזיק : סיוטים.

קוצו : אמרת קוצו קוצו, יש לך סיוטים עלי?

אייזיק: יש לי סיוטים בגללך.
 קוצו: אייזיק, אני חולם עליך רק דברים טובים.
 אייזיק: קוצו, אתה יכול לבוא לחבק אותי.
 קוצו: אני לא בטוח שאני יודע איך.
 אייזיק: תאלתר.
 קוצו(מחבק אותו בגמלוניות): איך זה?
 אייזיק: לא רע. אתה אוהב אותי קוצו?
 קוצו: אוהב, בתנאי.
 אייזיק: תודה רבה. טוב, יש לנו עוד הרבה עבודה.
 קוצו: אני שובת.
 אייזיק: מה?
 קוצו: מה ששמעת, שובת!
 אייזיק: קוצו.
 קוצו (הד): קוצו ווו
 אייזיק: מספיק עם זה.
 קוצו: מספיק עם זההה
 (אייזיק רץ למגירה של קוצו – מגרת השירים)
 קוצו: מה אתה עושה?
 אייזיק: אם אתה לא קם אני קורע את כל השירים המחורבנים שלך.
 קוצו: אתה לא תעז!
 אייזיק: לא? (אייזיק קורע את השירים. קוצו הורס משהו במחשב) אתה רוצה
 להרוס אז בוא נהרוס עד הסוף!
 (אייזיק הופך את כל החדר) אני לא יכול יותר. נמאס לי אתה לא מבין, אני כבר לא
 יכול להיות פה איתך! (אייזיק מקבל שוק חשמלי)
 מה אתה רוצה ממני? מה עשיתי לך? למה אתה תמיד חייב לעשות הכל נגדי?
 מה רציתי בסה"כ להתקדם?! זה פשע?
 קוצו: אייזיק הם לא הולכים לקדם אותך.
 אייזיק: אתה לא מוותר!
 קוצו: אייזיק תסתכל במחשב.
 אייזיק: מה, מה יש במחשב?
 קוצו: תסתכל.
 אייזיק: מה?
 קוצו: השמות שלנו, אייזיק וקוצו. שנינו, בדרך למטה.

אייזיק : מה הולך פה?

קוצו : או, סוף סוף הבורג מסתובב לצד שני.

אייזיק : מתי גלית את זה?

קוצו : מקודם שישנת.

אייזיק : אני לא מבין.

קוצו : מה יש להבין, עד עכשיו היו צריכים אותך בשביל הדוחות שלהם.

ועכשיו שסיימת את תפקידך, אתה תושלך למטה כמו כלום.

אייזיק : הכל נגמר.

קוצו : הכל מתחיל,

אייזיק : נגמר.

קוצו : אייזיק אנחנו פה, האופניים פה, הכל מתחיל.

אייזיק : כל השנים האלה, הכל היה לשווא.

קוצו : להיפך. אייזיק תן לי את הקוד לאופניים ואני אראה לך עידן חדש,

כמו שאנחנו רוצים, בלי חוקים, בלי הנהלה, בלי דוחו"ת. אייזיק, הגיע הזמן.

(ניגש לאופניים)

אייזיק : אתה מבטיח לי שאתה יודע מה אתה עושה?

קוצו : שבועה של משורר, את הקוד אייזיק.

אייזיק : 0...

קוצו : כן...

אייזיק : 0

קוצו : כן

אייזיק : 0...0.

קוצו : את הקוד אייזיק.

אייזיק : זה הקוד.

קוצו : מה זה הקוד?

אייזיק : זה הקוד.

קוצו : אתה רוצה להגיד לי שאלף שנה אני מנסה לפצח אותו בזמן שאתה ישן,

ועכשיו אתה אומר לי שזה 0000?

אייזיק : כן.

קוצו : אתה יודע מה אני אוהב אצלך אייזיק?

אייזיק : אני יודע. קוצו, אתה יודע מה אתה עושה?

קוצו : אייזיק, הגיע הזמן. עידן חדש! (קוצו עולה על האופניים) עידן חדש אייזיק!

עידן חדש! (קוצו מדווש, שניהם מקבלים שוק חשמלי ונופלים)

תמונה 13

(תמונה שמתרחשת במקביל צד אחד איתי ומיכל צד שני גד ומשה שולמן)

(איתי מסתובב עם הטלפון ביד, מתלבט, מחייג.)

איתי: מיכל, היי זה איתי. אני... רוצה שניפגש.

(נכנסת מיכל זקנה כבת שבעים, מתיישבת בביתה)

(תחנת אוטובוס. גד יושב עם פרחים נכנס משה שולמן)

משה: סליחה מה..

גד: רבע ל. אתה מהשכונה?

משה: לא

גד: ידעתי. שב, מה איתך.

(משה מתיישב)

משה: לא תודה.

גד: שלווה?

משה: אני פיספסתי אותו, אני פיספסתי אותו שוב נכון? (יוצא)

(איתי נכנס)

איתי: שלום,

מיכל: שלום.
 איתי: מיכל נמצאת?
 מיכל: כן.
 איתי: אפשר לקרוא לה
 מיכל: זאת אני.
 איתי: מה?
 מיכל: מי אתה?
 איתי: איתי...
 מיכל: איתי?
 איתי: כן, דיברתי איתה אתמול בטלפון...
 מיכל: אתמול?
 איתי: את יכולה בבקשה לקרוא לה?
 מיכל: זאת אני.
 איתי: לא משנה. את יכולה למסור לה שאיתי היה פה.
 מיכל: חכה רגע (מתקרבת אליו) זה לא יכול להיות, אתה לא מזהה אותי?
 איתי: מיכל!
 מיכל: כן.
 איתי: אני חולם נכון?
 מיכל: או שאני.
 איתי: שאלוהים יעזור לי.
 מיכל: אני חייבת לשבת רגע, כנס.
 (פאוזה)
 איתי: זאת באמת את.
 מיכל: ככה אומרים.
 איתי: חשבתי שאת סבתא של...
 מיכל: שאני סבתא של עצמי?
 איתי: איך זה קרה לך?
 מיכל: מה?
 איתי: את יודעת, זה.
 מיכל: מה זאת אומרת, הזמן עבר... לך לא?
 איתי: כנראה שאחרת.
 מיכל: איך אחרת?
 איתי: את רואה.

(בתחנת אוטובוס. גד ישן מתחת לשמיכה. משה שולמן נכנס שוב.)

גד: הרגע.

משה: מה הרגע?

גד: לא נורא מחר תנסה להקדים.

משה: אבל זה מה שניסיתי לעשות היום

גד: אז מחר תתאמץ יותר.

(משה יוצא)

איתי: אז מה...

מיכל: הוצאת לי את המילים מהפה.

איתי: יש לך בטח משפחה גדולה לא?

מיכל: בעלי נפטר לפני 10 שנים.

איתי: מצטער לשמוע.

מיכל: יש לי שני ילדים וחמישה נכדים. יוסי, פזית, ענבר, מיכל ואלון

איתי: מה את אומרת... זה כיף לא?

מיכל: מה?

איתי: נכדים קטנים, מתרוצצים ככה בבית.

מיכל: הם בגיל שלך.

איתי: אני מבין.

מיכל: מה איתך?

איתי: לא השתנה הרבה, שבוע הבא אני מסיים את הלימודים...

מיכל: צילום?

איתי: יפה.

מיכל: אני זוכרת שנרשמת, אני שכחתי הרבה דברים אבל את זה... אתה יודע.

איתי: האמת שבאתי להזמין אותך לתערוכת סיום. רציתי מאוד שתראי את

הפרוייקט שלי.

מיכל: יפה מצדך. למה?

איתי: הוא עלינו.

מיכל: מה?

איתי: כן... היינו מדהימים ביחד, זה ממש יוצא החוצה מהתמונות.

מיכל : אני זוכרת.

איתי : מה את זוכרת?

מיכל : כמעט הכל. את השיחות שלנו, את הצחוק שלנו, את הגוף שלנו...

אני גם זוכרת שרציתי להתקשר אליך הרבה פעמים.

איתי: באמת?

מיכל : כן, אבל כל פעם אמרתי לעצמי שזה לא הזמן המתאים.

איתי : אז בסוף אני התקשרתי.

מיכל : בזמן המתאים. אף אחד לא הצחיק אותי כמוך. או עיצבן אותי כמוך.

איתי : מה שנכון נכון.

(פאוזה)

(סאונד אוטובוס, גד מתעורר, מסתכל על עצמו, מחליט שדי, לוקח את התיק, את זר

הפרחים, משאיר פרח אחד ויוצא, משה נכנס)

גד : יש לי פתרון בשבילך.

משה : נו.

גד:אל תבוא יותר

משה : מה ?

גד : ככה לא תאחר.

איתי : אולי אני באמת תקוע. כמו התמונות שלי,

קפוא לנצח. אולי אני אף פעם לא אצליח להתגבר

מיכל : על מה?

איתי : על הפחד שלי מאינטימיות, על הפחד שלי לאבד את החופש...

מיכל : כל אחד בקצב שלו. תראה אותי, עשיתי הכל בחיים כדי לא להיות לבד,

מהר חתונה, מהר משפחה... ועכשיו מה, כולם עזבו והשאירו אותי עם הפחד שלי...

(פאוזה) מעניין מה היה קורה אם היינו נשארים ביחד...

איתי : אולי הייתי יושב עכשיו לידך בפיגימה ירוקה.

מיכל : או שאני הייתי יושבת לידך במכונית בדרך לתערוכה...

(כל אחד בשלו)

איתי : היינו נוסעים לצפון לבקר את הנכדים

מיכל : או לדרום למסיבת סילבסטר...

איתי : קמים בשש והולכים לטייל בגינה

מיכל: מתעוררים בצהריים שוכבים וחוזרים לישון....

איתי: קונצרט בערב

מיכל: מופע רוק בחצות

איתי: תפוח עץ

מיכל: תפוח אדמה...

איתי: אח, זה יכל להיות טוב

מיכל: כן, זה בהחלט היה...

תמונה 14

(אייזיק מתאושש, מעכל מה קרה, ניגש למחשב, המחשב לא מגיב)

קוצו (מסתכל לצדדים): מה קורה פה?

אייזיק: אתה לא יודע מה עשית...

קוצו (רץ למחשב, מסתכל): מוזר. אולי דיוושתי מהר מדי. אני אתקן.

אייזיק: קוצו, המחשבים נעולים.

קוצו: נעולים? תן לי את הקוד ואני מסדר הכל בשניות.

אייזיק: איזה קוד? הכל חסום. קוצו...

(צליל דואר)

קוצו (ניגש): הנה בבקשה, מכתב מההנהלה הם בטח רוצים שאני אמשיך לפדל...

אייזיק (קורא): "גריניץ' שלום. אנחנו המומים ומאוכזבים קשות. במו ידכם

מנעתם באופן גס את פתיחתו של העידן החדש. לא נותר לנו ברירה אלא להשליך

אתכם למטה. ברגעים אלו ממש, השמות שלכם מוכנסים למחשב אשר חסום

עבורכם. אנו מצטערים שכך אנחנו צריכים להיפרד אחרי כל-כך הרבה שנים.

נ.ב. בנוגע אליך אייזיק, אכזבתנו רבה, היית ממש קרוב...

קוצו: בוא נשחק צימצים.

אייזיק: אתה שיקרת לי, אני לא מאמין אתה פשוט שיקרת, השם שלי בכלל לא

הופיע במחשב.

קוצו: הייתי חייב לנער אותך, באמת שרציתי לשנות.

אייזק : לנער אותי? תראה לאן הגענו בגללך! שלושת אלפים שנה אני מחכה לרגע הזה, ובשניה אחת הרסת הכל. זהו זה הסוף.

קוצו : אולי זה טוב.

אייזק : מה טוב?

קוצו : שיהיה לנו סוף. תקופה ועוד תקופה ועוד תקופה... אף פעם לא חשבת על סוף?

אייזק : על הסוף שלך כן. אני לא מבין, אתה באמת רוצה לחיות שם למטה?

קוצו : למה לא?

אייזק : תראה איך הם חיים!

קוצו : זה בדיוק העניין אייזק, חיים. נולדים, צוחקים, בוכים, מזדקנים ומתים.

אייזק : לא רוצה את זה.

קוצו : תחשוב על זה אייזק, תוכל לישון בשכיבה, לא יהיו לך יותר את השיהוקים הדבילים האלה... יהיה לך פופיק.

אייזק : באמת יופי.

קוצו : תצא לדייטים עם בחורות ואחר-כך תחכה 72 שעות עד שתתקשר...

אייזק : 48.

קוצו : תהיה לך אישה מקסימה שתלמד אותך לחבק באמת (לוקח את טאגורי), ואחר כך יהיה לך אייזיק קטן (נותן לאייזיק להחזיק אותו), ונלמד את כל העולם לשחק צימצים ונרשום על זה פטנט.

אייזק : ובמה נעבוד?

קוצו : אני אהיה משורר מפורסם ואתה תהיה בטח בהנהלה של איזה מפעל או חברה.

אייזק : בהנהלה?

קוצו : בטח.

אייזק : ואחר כך מה?

קוצו : נטייל בעולם.

אייזק : ואחר כך?

קוצו : נזדקן... ונמות.

אייזק : וזהו?

קוצו : זהו. זה החיים, באמת. מה אתה אומר?

אייזק : יש לנו ברירה?

קוצו : כנראה שלא.

(המחשב מצפצף).

קוצו : מה זה?

איזיק: זאת התזכורת. התינוק שהתווכחנו עליו זוכר?

קוצו: יונתן?

איזיק: כן. הוא הגיע לעשרים ואחד....

תמונה 15

(האישה מהפרולוג נכנסת ויושבת על ספסל ציבורי)

שלוש בלילה זו שעה מסתורית.

מצד אחד את קרובה לבוקר - ליום חדש, מצד שני רחוקה ממנו שנות אור.

השקט שיש בשעה הזאת לא קיים בשום זמן אחר, אפילו הצרצרים כבר ישנים בשלוש בלילה.

בשלוש בלילה אנשים חולמים את החלומות הכי עמוקים שלהם, עפים למקומות הרחוקים ביותר. מרחפים, צוללים, צוחקים, בוכים, צועקים...

כשדפקו לי בדלת בשלוש בלילה לא כל-כך הבנתי מה קורה.

הם מסרו לי את מה שמסרו והלכו. אני לא שאלתי כלום ולא אמרתי כלום, פשוט התיישבתי וחיכיתי לבוקר.

מאז אותו יום אני מתעוררת כל לילה בשלוש,

יורדת למטה לגינה, מתיישבת על הספסל ומחכה לבוקר.

אני מסתכלת על חלונות הבתים ועוקבת אחרי החלומות שיוצאים משם.

אני שומרת עליהם ומשגיחה שאף אחד לא יפריע להם עם דפיקה בדלת.

(שאר הדמויות מופיעות על הבמה)

כשמגיע הבוקר האנשים מתעוררים, תריסים נפתחים, קולות של ילדים.

אני עולה הביתה ובדרך פוגשת את השכנים שיוצאים לעבודה, הם מחייכים אלי,

ואני יודעת שזה חיוך שאומר תודה.

(היא יוצאת, שאר הדמויות יוצאות אחריה, לבסוף יוצאים אחרונים אייזיק וקוצו,
נפרדים מהמקום ויוצאים...)

-מסך-